

Geschreven vanuit Bujumbura

Boek-fictie " Geschreven vanuit Bujumbura" door Yoshikazu

Kamigaïto

Vertaling uit het Japans en bewerking in het Frans: Jean-Maurice Huard

Nederlandse versie: Peter Keijers

Duitse versie: Andréas Peil

Hoofdstuk 3

(Brief aan mijn moeder)

Lieve moeder,

Zoals ik u in mijn brief uit Brussel berichtte, ben ik nu sinds drie dagen in Burundi. Het hotel waar ik verblijf ligt aan de belangrijkste winkelstraat in het centrum van de hoofdstad.

Tot mijn groot genoegen vind ik hier voor weinig geld de papaja's en mango's die we vroeger in Taiwan zo graag aten. De vis is ook heerlijk, maar als ik naar de naam van de vis vraag, krijg ik steevast te horen dat het "puka-puka" is.

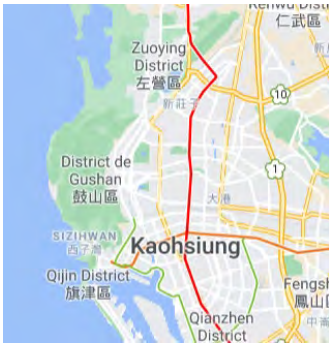
Het is hier erg warm. Ik kom alleen maar 's morgens buiten en neem een dutje in de namiddag. Vorst bedekte de grond toen ik België verliet. Mijn lichaam bereidde zich op de winter voor door vet onder de huid op te hopen. Ik wacht nu geduldig tot het verdwenen is.

Ik heb hier nog veel te doen, maar voorlopig neem ik mijn tijd. Maak u geen zorgen.

Tot gauw.

Bujumbura, 16 december 1982

Yasuhiko

Van meet af aan deed het land hem denken aan zijn jeugd in Taiwan. Het eerste wat hem opviel bij het verlaten van het hotel was de geur van gras, soms droog, soms gefermenteerd. Dan de zoete geur van bloemen en de krachtige aroma's van fruit, de geur van hooi dat ligt te rotten in de zon of de stank van uitwerpselen en rottend aas. Al deze geuren vermengden zich tot een cocktail van

prikkelende aroma's. In ons innerlijk vormt de reukzin de diepste laag, mijmerde hij. Veertig jaar geleden verliet hij Taiwan maar de tijd heeft de herinnering aan de geuren van zijn jeugd niet gewist. Diezelfde geuren van nu vulden destijds zijn neusgaten in de buitenwijken van Kaohsiung en die van de Taiwanese in de wijk Zuoying kruiste. Alleen de huidskleur van de mensen die hij hier ontmoette bracht hem terug naar de werkelijkheid.

Bij het ontbijt trof Sawada een vlieg aan in zijn koffie. Met zijn lepeltje redde hij de vlieg van de gewisse verdrinkingsdood, legde ze op het schoteltje en dronk wat koffie. Het gaf hem de gelegenheid om met de ober te praten die het had opgemerkt.

- Er zat een vlieg in mijn koffie.
- Kan ik er nog een voor je halen?
- Ja, graag.

Toen de ober hem het nieuwe kopje aanreikte, zag Sawada een grote dode vlieg naar de oppervlakte stijgen en besepte dat hij net een vliegenbouillon had gedronken!

De vliegen in dit land zijn niet van de slimste. Op een dag worstelde een grote vlieg om uit de jam te raken waar ze in klem zat. De ober zou gemakkelijk de zwermen vliegen rond de boter, jam, melkkannen en broodmandjes kunnen verjagen. Maar omdat de melk en het brood al lang in de keuken klaar stonden, dacht hij dat het sowieso te laat was om in te grijpen. Het weerhield Sawada er niet van om al het zwarte gedoe dat hij zag bewegen te verjagen. Tegelijk besepte hij dat hij zich belachelijk maakte.

De sfeer, de indrukken, overal dat vuil, deden hem dromen van zijn kindertijd in Taiwan. Dat gaf hem een weldoend gevoel.

Als de zon achter de bergen ondergaat, zijn de bergkammen aan Congolese zijde tegen het licht in te zien. Dat gaf een prachtig gezicht. Verderop ontwaarde hij donkere

weerspiegelingen, waarschijnlijk van het water van het Tanganyka-meer. Om zeker te zijn, klom Sawada naar het dak van het hotel. Van bovenaf gezien leek de Congolese kant van het meer veel dichterbij bij de Burundese kant dan van beneden. Het meer leek wel boven Bujumbura leek zweven. Deze landschappen vervulden hem met herinneringen.

Hij kon nauwelijks geloven dat het meer groter was dan het land. Nochtans strekte het meer zich volgens de kaart uit tot ver voorbij de zuidgrens van het land, om er de grens met Tanzania en Congo te vormen.

...